

VÄGEN VIDARE

DAGBOK – onsdag ÅRSKONFERENSEN PÅ LIMHAMN

Kvällens Öppningsgudstjänst inleddes med sex pianoimprovisationer av "Det är saligt att samlas i tron". Sedan kändes det som om vi hade improviserat klart. Vi leddes in i tongångar vi lärt känna och det kändes tryggt och bra, som det gamla släktkalaset ungefär.

Visst har det dykt upp någon ny kusin någonstans ifrån, någon annan fattas, en röst är ny i sammanhanget, en annan saknar vi. Men det allra mesta känns bekant. Och som vanligt, i det trygga, verkar den största frågan handla om ifall man ska applådera efter sånginslagen eller inte. Till och med den tveksamheten kändes igen.

Efter några inledande sånger brakade Årskonferensen ut i den sedvanliga "O giv mig tusen tungors ljud". Håret på armarna reser sig. Det är inte mycket som slår den upplevelsen. Jag vet nog ingen kör, musikensemble, solist, konstnär eller estradör som kan väcka sådana känslor bland metodister som just den psalmen – unison. Då bågnar de mest grundmurade väggar, då lyfter sig det tyngsta av alla tak. Underbart. Jag skulle kunna resa på årskonferens bara för dessa fyra unisona minuter.

De inledande läsningarna handlade om att vara på väg och mynnade ut i Missionsbefallningen.

Kyrkostyrelsens ordförande poängterade två saker i sin lilla "prata" –Vi är kallade att leva i gemenskap och vi är kallade att leva i bön.

Vår nye biskop, Christian Alsted, var givetvis huvudpredikant. Lättsamt och enkelt framförde han sitt budskap på en klanderfri svenska. Han utgick från "Följ mig" i Markusevangeliets andra kapitel. Det centrala i budskapet var att vi är vägens

folk, efterföljare och att Gud inte skapar individualister, Gud skapar ett folk åt sig. "Om Zlatan är bra vinner laget ... men Zlatan är ingenting utan laget ..." Christian förklarade också att vad John Wesley menade när han pratade om "Social helighet" att det var just vår förmåga att vara i gemenskaper.

Den sociala heligheten blomstrade sedan vid måltidens gemenskap, vid kvällssalladen, vid aftonbönen. Vi är ett folk som älskar gemenskapen och vi älskar att tro att vi bär på tusen tungors ljud. Och vi gör det ... åtminstone en onsdagskväll i Kristihimmelsfärdstid varje år. Och det räcker långt.

Det känns skönt att komma hem till Limhamnsgrenen av familjen.

Tomas Boström